

Soud první stolice povolil odklad exekuce proti advokátu. Rekursní soud zamítl návrh na povolení odkladu exekuce. Důvody: Odklad exekuce lze povolit jen, bylo-li by pokračování v exekuci spojeno pro toho, kdo odklad navrhuje, s nenahraditelnou neb těžce nahraditelnou újmou majetkovou (§ 44 první odstavec ex. ř.). Žalobce tvrdil, že by mu bylo ztíženo budoucí vyúčtování s jeho společníkem Dr. A-em (»likvidování případných budoucích pohledávek«) a že by provedená exekuce těžce ho kompromitovala u jeho mandantů. Toto nebezpečí nelze po doručení usnesení exekuci a příkázání povolujících odstraniti odložením exekuce. Z toho však, že ztíženo bude vyúčtování s Dr. A-em, vůbec nehrozí rekurentu přímá majetková újma. Že by však žalovaní nebyli s to neb ochotni vrátiti vybrané částky, kdyby podle výsledku sporu k tomu byli zavázáni, ani žalobce netvrdí, ačkoliv by to vlastně byla jediná hmotná škoda, která by mu z nepovolení odkladu mohla hroziti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel se snaží vyvrátiti jen názor napadeného usnesení o otázce, zda bez povolení odkladu mohlo by provedení exekuce ho těžce kompromitovati u jeho mandantů a tím mu způsobiti ztrátu jeho klientů (poddlužníků) a majetkovou újmu, avšak marně. Jest souhlasiti s odůvodněním napadeného usnesení, že toto nebezpečí nelze již po doručení usnesení, třeba jen exekuci povolujících, odstraniti odkladem. Je pouhou ničím nedoloženou domněnkou stěžovatelovou, že by klienti navrhovatelovi, kdyby je důsledkem příkázání pohledávek žalovali vymáhající věřitelé o zaplacení zabavených pohledávek, nepředali mu další zastupování, po případě odňali odevzdaná již zastupování a nelze k ní přihlížeti, nehledíc ani k tomu, že by příslušné žaloby nebyly podle § 308 ex. ř. podány od vymáhajících věřitelů jménem jeho, nýbrž jménem povinného. Jakým způsobem a v jakém úmyslu věřitelé postupují, vymáhajíce své pohledávky proti povinnému, je pro otázku povolení odkladu ve prospěch třetí osoby (§ 37 ex. ř.) vedlejším. Totéž platí o tom, zda jejich vymáhaná pohledávka jest jinak dostatečně zajištěna. Předpokladem pro povolení odkladu je podle § 44 první odstavec ex. ř. nebezpečí nenahraditelné nebo těžce napravitelné újmy majetkové pro navrhovatele, kdežto nebezpečí pro uspokojení vymáhajícího věřitele je jen podle druhého odstavce předpokladem pro uložení jistoty. K morální škodě navrhovatelově zákon vůbec nepřihlíží, nýbrž jen ke škodě majetkové.

Čís. 13354.

Pokud závěr nižších soudů o tom, co bylo úmyslem stran, odporuje rozumovému postupu myšlenkovému a jeho odvození ze zjištěných skutečností se přičí pravidlům důslednosti, jde o mylný závěr právní, jež

lze napadati jen dovolacím důvodem podle § 503 čís. 4 c. ř. s. pro nedůslednost.

Zajišťovací převod věci do vlastnictví jest platným titulem k nabytí tohoto vlastnictví účelového, nikoliv vlastnictví podle § 362 obč. zák.

(Rozh. ze dne 8. března 1934, Rv II 641/32.)

Žalobě, již domáhal se žalobce na žalovaném, by bylo uznáno právem, že auto, v žalobě blíže popsané, jest vlastnictvím žalobcovým, a by žalovaný byl uznán povinným vydati auto žalobci, procesní soud první stolice vyhověl. Odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Odvolací soud nezměnil nic na skutkovém zjištění prvního soudu, že strany spolu umluvily, že po zaplacení kupní ceny závodům Š. bude žalobce jediným majitelem auta do doby, až žalovaný uspokojí žalobcovy nároky plynoucí z toho, že žalobce zaplatil závodům Š. závdavek 18.000 Kč a za zbytek kupní ceny převzal směnečné ručení a že auto bylo přenecháno žalovanému, by z výtěžku provozu automobilem mohl zbytek kupní ceny zaplatiti. Došli-li nižší soudy na základě těchto skutkových okolností shodně k úsudku, že úmyslem stran bylo, přenechati žalobci vlastnictví k autu k zajištění již tu jsoucích a budoucích jeho pohledávek za žalovaným, učinily skutkový závěr potud, že ze zjištěných skutečností usuzovaly na skutečnost jinou. Pokud by tento závěr odporoval rozumovému myšlenkovému postupu a jeho odvození ze zjištěných skutečností by se přičilo pravidlům důslednosti, šlo by o mylný závěr právní, tedy celkem o závěr smíšený, jež by byl mohl odvolací soud změnit i bez opakování důkazů, aniž by se dopustil vady zmíněné v § 503 čís. 2 c. ř. s. a závěr jako takový nelze dovolacím důvodem rozporu se spisy podle § 503 čís. 3 c. ř. s. vůbec napadati, poněvadž se nedá srovnávati s obsahem spisů a lze ho tudíž napadnouti jen dovolacím důvodem § 503 čís. 4 c. ř. s. pro nedůslednost. Než dovolatel tak činí i s tohoto hlediska nedůvodně, neboť ze shora uvedených skutečností plyne zřejmě, že stranám nešlo o to, by žalobce nabyt trvalého, bezpodmínečného a nijak ani časově neobmezeného vlastnictví ve smyslu § 362 obč. zák., nýbrž že šlo o vlastnictví hospodářsky účelové, které mělo samo sebou zaniknouti, jakmile účele, t. j. uspokojení nároků žalobcových, bude dosaženo. Zajišťovací převod věci do vlastnictví jest ovšem platným titulem k nabytí vlastnictví (rozh. čís. 2461 a 3692 sb. n. s.), avšak jen onoho účelového, nikoli vlastnictví definovaného § 362 obč. zák. jako »oprávnění libovolně nakládati podstatou a užitky věci a každého jiného z toho vyloučiti«. To dovolatel sám připouští, ale nedomáhá se tohoto účelového vlastnictví, nýbrž vlastnictví v § 362 obč. zák. definovaného, an vypustil z původního žalobního žádání nárok na zjištění práva vylučovacího s výslovným prohlášením, že nehodlal měnit právní důvod žaloby, poněvadž prý opírá nárok jako

dříve o své vlastnictví, a při tom setrvává i v dovolání tvrdě, že se měl podle úmluvy státi po zaplacení kupní ceny závodům Š. výhradním trvalým vlastníkem auta a že pro převlastnění k zajištění není prý skutkového podkladu.

Čís. 13355.

Předpis § 1409 obč. zák. má na mysli dluhy související vůbec s převzatým jměním nebo podnikem, které tu byly v době převzetí jmění nebo podniku, bez ohledu na to, co bylo o nich ujednáno mezi smluvníky.

Byla-li zcizená nemovitost jedním majetkem prodavatelovým, jest i neknihovní pohledávka ze zastupování prodatele ve sporu nesouvisejícím s nemovitostí, považovati za dluh, jenž souvisí se zcizeným jměním.

(Rozh. ze dne 9. března 1934, Rv I 551/32.)

Žalobce zastupoval roku 1928 a 1929 Marii T-ovou, která tehdy byla spoluvlastnicí domu čp. 267 v Ch., v jejím sporu s manželem Josefem T-em o placení výživného. Žalovaný, který jest synem Marie T-ové, koupil od ní její polovici domu čp. 267 v Ch. trhovou smlouvou ze dne 8. května 1929 asi za 40.000 Kč a vyplatil jí kupní cenu po srážkách menších knihovních dluhů. Tato smlouva byla vtělena a žalovaný nabyt spoluvlastnictví tohoto domu. Žalovaný nezaplatil žalobci nic na jeho účet proti Marii T-ové. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce zaplacení pohledávky ze zastupování Marie T-ové na Františku T-ovi podle § 1409 obč. zák. a § 187, III, dílčí novely, neboť jest vlastním synem Marie T-ové, převzal od ní polovinu domu, která byla celým jejím majetkem, z něhož žalobce mohl zaplacení své pohledávky očekávat, a okolnost, že Marie T-ová je žalobci dlužna, byla žalovanému známa, pokud se týče musil o ní vědět, t. j. při náležité opatrnosti o ní mohl vědět, kdyby se byl o to staral, jak k tomu podle § 1297 obč. zák. byl povinen. **Procesní soud prvního stádu** žalobu zamítl. **Důvody:** Podle § 187 III. dílčí novely, převezme-li blízký příbuzný zcizitelův jmění nebo podnik, odpovídá bez újmy dalšího ručení zcizitelova věřitelům za dluhy náležející ke jmění nebo podniku. Podle žaloby zůstala Marie T-ová žalobci dlužna za zastupování ve sporu o výživné 3.424 Kč 70 h a žalovaný koupil od Marie T-ové polovici domu čp. 267 v Ch. trhovou smlouvou ze dne 8. května 1929. Dlužná částka nenáleží ke jmění převzatému žalovaným, není se jměním tím v žádné souvislosti, nýbrž jest dluhem Marie T-ové samé, za který žalovaný neodpovídá. Není tu podmínka § 187 III. dílčí novely, na něž žalobce se odvolával. **Odvolací soud** napadený rozsudek potvrdil. **Důvody:** Odvolatel uvádí, že jměním osoby rozumí se souhrn jejích práv a závazků, souhrn aktiv a pasiv, a že, mluví-li zákon v § 1409 obč. zák. o dluzích, které náležejí ke zcizitelovu jmění, sluší tím rozuměti všechny jeho dluhy vůbec, tedy nejen dluhy, mající věcný vztah ke zcizeným aktivům, nýbrž i dluhy ryze osobní. S tímto názorem nelze souhlasiti. I v § 1409 obč. zák., i v § 187 třetí dílčí novely mluví se jen o dluzích, náležejících ke jmění nebo podniku. Nejsou tím tudíž míněny všechny zcizitelovy dluhy,